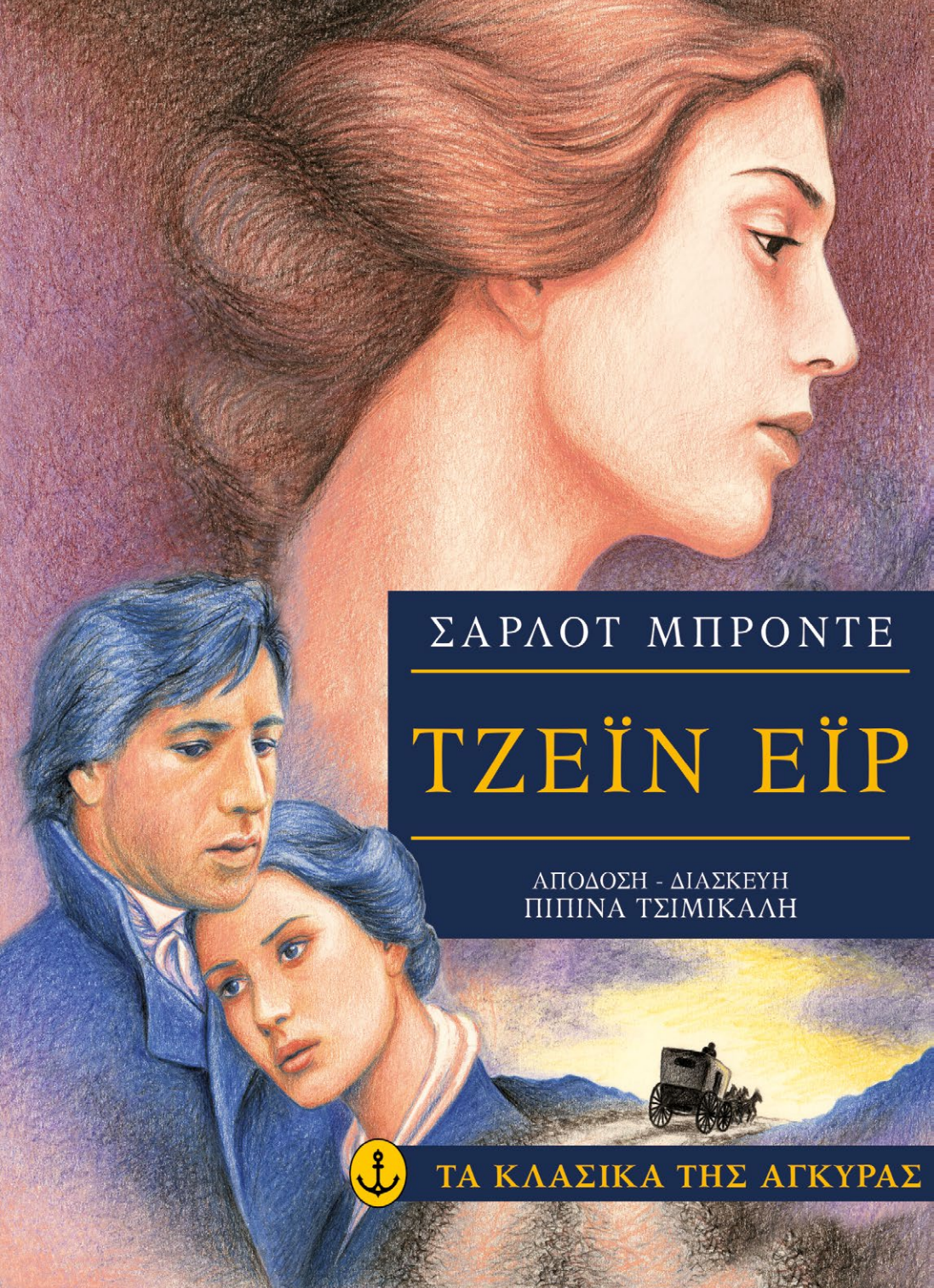

ΣΑΡΛΟΤ ΜΠΡΟΝΤΕ

ΤΖΕΪΝ ΕΪΡ

ΑΠΟΔΟΣΗ - ΔΙΑΣΚΕΥΗ
ΠΙΠΙΝΑ ΤΣΙΜΙΚΑΛΗ

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ__

ΑΓΚΥΡΑ

Τζέιν Έιρ

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Σταύρος Παλάντσας
Εσωτερική εικονογράφηση: Εύα Καραντινού
Επιμέλεια-Διόρθωση: Νέστορας Χούνος
Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνα Ελαιοτριβάκη

Τίτλος πρωτοτύπου: Jane Eyre

© 2016 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.,
Α. Κατσώνη 271 και Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62
Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693807
Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124 - Αθήνα
Τ.Κ. 106 81 • Τηλ.: 210 3837667, Fax: 210 3837066
e-mail: info@e-agyra.gr • www.e-agyra.gr

ISBN: 978-960-547-306-8

Χώρα προέλευσης: Ελλάδα

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

Ν. 2121/1993, καθώς και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν και στην Ελλάδα.

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΣΑΡΛΟΤ ΜΠΡΟΝΤΕ

Τζέιν Έιρ

Απόδοση-Διασκευή

ΠΗΠΗΝΑ ΤΣΙΜΙΚΑΛΗ

αγκυρα

Στο Γκέιτσχεντ

Δεν υπήρχε καμιά πιθανότητα να βγούμε περίπατο αυτή την ημέρα. Είναι αλήθεια πως είχαμε τριγυρίσει στον κήπο, τον γυμνό από φύλλα, μια ώρα το πρωί, αλλά από το μεσημέρι κι ύστερα, ο κρύος χειμωνιάτικος αέρας είχε φέρει μαζί του τόσο σκοτεινά σύννεφα και τόσο δυνατή βροχή, που ήταν αδύνατον να σκεφτεί κανείς να βγει από το σπίτι.

Ήμουν ολόχαρη γι' αυτό! Ποτέ δεν μου άρεσαν οι μακρινοί περίπατοι και μάλιστα τα κρύα απογεύματα. Η επιστροφή στο σπίτι το σούρουπο ήταν κάτι φοβερό για μένα. Γύριζα με παγωμένα τα δάχτυλα των χεριών και των ποδιών μου και με θλιμμένη καρδιά, γιατί το παρουσιαστικό μου ήταν πιο παρακατιανό απ' ό,τι της Ελίζας, του Τζον και της Τζορτζιάνας Ριντ.

Η Ελίζα, ο Τζον και η Τζορτζιάνα είχαν τώρα μαζευτεί γύρω στη μαμά τους, στο σαλόνι του Γκέιτσχεντ, στο σπίτι τους. Εκείνη, ξαπλωμένη στον καναπέ, δίπλα στο τζάκι και με τ' αγαπημένα της παιδιά κοντά της (δεν ήταν ώρα για τσακώματα και κλάματα) φαινόταν απόλυτα ευτυχισμένη.

Με είχε απομακρύνει από τη συντροφιά τους, λέγοντας ότι λυπόταν που ήταν αναγκασμένη να με κρατά σε απόσταση. Μόνο αν προσπαθούσα να γίνω πιο συμπαθητική, πιο ευγενική, θα μπορούσε να μου επιτρέψει να παίρνω μέρος σε παιχνίδια και

χαρές, που προορίζονται μόνο για ευχαριστημένα, ευτυχισμένα παιδιάκια.

– Μα, τι έκανα; ρώτησα.

– Τζέιν, δεν μ' αρέσουν οι ερωτήσεις. Τα παιδιά δεν πρέπει να μιλούν έτσι στους μεγαλύτερους. Κάθισε κάπου και σώπα, ώσπου να μπορέσεις να μιλήσεις καλύτερα.

Δίπλα στο σαλόνι ήταν η μικρή τραπεζαρία. Γλίστρησα εκεί μέσα. Ήταν μια βιβλιοθήκη εκεί. Πήρα ένα βιβλίο γεμάτο εικόνες. Ανέβηκα στο περβάζι του παραθύρου, κάθισα σταυροπόδι και τράβηξα μπροστά μου τις κόκκινες κουρτίνες. Ένωσα, έτσι, πως ήμουν προφυλαγμένη διπλά.

Κάθε εικόνα έλεγε μια ιστορία, μυστηριώδη πολλές φορές για την αντίληψή μου, που δεν είχε αναπτυχθεί, πάντοτε όμως πολύ ενδιαφέρουσα. Έτσι, όπως στα παραμύθια που η Μπέσι, η νταντά, μας έλεγε πού και πού τα βράδια του χειμώνα, όταν είχε διάθεση κι εμείς ακούγαμε μ' ανοιχτό το στόμα τις ιστορίες της γι' αγάπες και περιπέτειες, παρμένες από παλιά τραγούδια και παραμύθια.

Με το βιβλίο στα γόνατά μου ήμουν ευτυχισμένη. Δεν φοβόμουν τίποτα, μόνο να μη με διακόψουν. Μα κι αυτό δεν άργησε να γίνει. Άκουσα τον Τζον Ριντ που με φώναξε κι έπειτα σταμάτησε. Βρήκε το δωμάτιο αδειανό.

– Μα πού στην οργή είναι; είπε δυνατά. Λίτζι, Τζόρτζι, φώναξε στις αδελφές του. Η Τζέιν δεν είν' εδώ. Πείτε στη μαμά ότι βγήκε έξω στη βροχή.

«Καλά έκανα και τράβηξα την κουρτίνα», συλλογίστηκα, κι ευχόμουν μ' όλη μου την καρδιά να μην μπορέσει να βρει την κρυφώνα μου. Και δεν θα την έβρισκε, γιατί ούτε διαπεραστικό μάτι είχε ούτε ήταν έξυπνος, αλλά η Ελίζα πέρασε το κεφάλι της στην πόρτα κι είπε αμέσως:

– Είναι στο παραθύρο, στο περβάζι. Είμαι σίγουρη, Τζον.

Βιάστηκα να φανερωθώ, γιατί τρώμαξα με την ιδέα πως θα με τραβούσε από εκεί ο Τζον.

– Τι με θέλετε; ρώτησα.

– Να λες, τι με θέλετε, κύριε Ριντ; μου απάντησε. Θέλω να ῥθεις εδώ.

Κάθισε σε μια πολυθρόνα και μου έκανε νόημα να πλησιάσω και να σταθώ μπροστά του.

Ο Τζον Ριντ ήταν ένα μαθητούδι δεκατεσσάρων χρόνων, τέσσερα χρόνια μεγαλύτερος από μένα, κοντός και παχύς για την ηλικία του, με αρρωστιάτικο δέρμα, χοντρά και βαριά χέρια και πόδια. Τώρα θα έπρεπε να ήταν στο σχολείο, μα η μαμιά του τον είχε κρατήσει στο σπίτι για ένα-δυο μήνες εξαιτίας της ντελικάτης υγείας του. Ο διευθυντής του σχολείου του είχε πει ότι η κατάστασή του αυτή οφειλόταν στη λαϊμαργία του, αλλά η καρδιά της μητέρας του δεν παραδέχτηκε αυτή την αυστηρή γνώμη και προτίμησε να πιστεύει ότι ο γιος της είχε εργαστεί πάρα πολύ κι είχε επιθυμίσει το σπίτι του.

Ο Τζον δεν αισθανόταν μεγάλη στοργή για τη μητέρα του και τις αδελφές του κι όσο για μένα, με μισούσε. Με κακομεταχειριζόταν και με τιμωρούσε όχι δυο ή τρεις φορές την εβδομάδα ούτε μια ή δυο φορές την ημέρα, αλλά συνεχώς. Δεν είχα κανέναν να με υπερασπιστεί. Οι υπηρέτες δεν ήθελαν να δυσαρεστήσουν τον νεαρό κύριό τους και η κυρία Ριντ δεν φάνηκε ποτέ να τον βλέπει που με χτυπούσε ή να τον ακούει που μ' έβριζε, αν και, μερικές φορές, έκανε και τα δυο αυτά μπροστά της, συχνότερα όμως πίσω από την πλάτη της.

Συνηθισμένη από καιρό να υπακούω στον Τζον, πλησίασα στην πολυθρόνα του. Αυτός μου έβγαλε έξω τη γλώσσα του κι άφησε να περάσουν έτσι ως τρία λεπτά. Ήξερα ότι σε λίγο θα με χτυπούσε και, μολονότι φοβόμουν το ξύλο που θα ῥωγα, συλλογιζόμουν ωστόσο, βλέποντάς τον, πόσο αποκρουστικός και άσχημος ήταν. Είχε διαβάσει, άραγε, τη σκέψη μου στο πρόσωπό μου; Γιατί,

ξαφνικά, χωρίς να μιλήσει, με χτύπησε απότομα και δυνατά. Κλονίστηκα κι έκανα ένα βήμα πίσω από την πολυθρόνα του.

– Αυτό είναι για να ρωτάς τη μαμά, είπε, αυτό για να κρύβεσαι πίσω από τις κουρτίνες κι αυτό για το βλέμμα που είχαν τώρα στα μάτια σου, ποντικά!

Ήμουν συνηθισμένη στις βρισιές του Τζον Ριντ και ποτέ δεν είχα σκεφτεί να του απαντήσω. Η έγνοια μου τώρα ήταν πώς να δεχτώ το χτύπημα που ασφαλώς θ' ακολουθούσε.

– Τι έκανες πίσω από την κουρτίνα; ρώτησε.

– Διάβαζα.

– Δείξε μου το βιβλίο.

Γύρισα στο παράθυρο, το πήρα και το έφερα σωπηλά.

– Δεν έχεις δικαίωμα να παίρνεις τα βιβλία μου! φώναξε. Είσαι μια φτωχή συγγένισσα, λέει η μαμά. Δεν έχεις λεφτά. Ο πατέρας σου δεν σου άφησε τίποτα. Έπρεπε να ζητιανεύεις κι όχι να ζεις εδώ με παιδιά ευγενών ανθρώπων, όπως είμαστε εμείς, και να τρως τα ίδια φαγητά που τρώμε εμείς και να φοράς ρούχα που πληρώνει η μαμά. Τώρα θα σε μάθω ν' ανακατεύεσαι με τα βιβλία μου, τα δικά μου βιβλία. Όλο το σπίτι είναι δικό μου, ή θα είναι σε λίγα χρόνια. Πήγαινε και στάσου κοντά στην πόρτα, κείθε από τον καθρέφτη και τα παράθυρα.

Έκανα ό,τι μου είπε, χωρίς να καταλάβω τον σκοπό του, αλλά μόλις τον είδα να σπκώνει και να κουνά πέρα-δώθε το βιβλίο και να με σημαδεύει με αυτό, πήδησα προς τα πλάγια βγάζοντας μια τρομαγμένη κραυγή. Όχι όμως αρκετά γρήγορα. Το βαρύ βιβλίο πετάχτηκε πάνω μου, με πέτυχε κι εγώ έπεσα και το κεφάλι μου χτύπησε στην πόρτα και πληγώθηκε. Από το σχίσμο έτρεχε αίμα, και πονούσα πολύ. Αλλά ο τρόμος μου υποχώρησε μπροστά σε άλλα αισθήματα.

– Διεφθαρμένο και σκληρό παιδί, είπα, είσαι φονιάς. Είσαι σαν τους Ρωμαίους αυτοκράτορες. Είσαι σαν τους βασανιστές των δούλων.

– Τι! τι! φώναξε. Το είπες αυτό σε μένα; Την ακούσατε, Ελίζα και Τζορτζιάνα; Θα το πω στη μαμά! Αλλά πρωτύτερα...

Έτρεξε ίσια πάνω μου. Τον ένιωσα ν' αρπάξει τα μαλλιά μου και τον ώμο μου. Μα τώρα ήμουν επικίνδυνη, γιατί τον νόμιζα πραγματικά για φονιά. Αισθάνθηκα μια δυο σταγόνες αίμα να κυλούν στον λαιμό μου από το κεφάλι μου και το αίσθημα του πόνου νίκησε τη στιγμή εκείνη τον φόβο μου.

Πάλεψα μαζί του σαν τρελή. Δεν ξέρω καλά τι έκανα με τα χέρια μου, αλλά αυτός με φώναζε «Ποντίκα! Ποντίκα!» κι έκλαιγε δυνατά! Η βοήθεια ήρθε γρήγορα: οι αδελφές του είχαν τρέξει να φωνάξουν την κυρία Ριντ, που είχε ανέβει πάνω. Τώρα παρουσιάστηκε στη σκηνή και πίσω της η Μπέσι και η καμαριέρα Άμποτ. Μας χώρισαν κι άκουσα να λένε:

– Πο, πο! Με τι μανία ρίχτηκε πάνω στον κύριο Τζον!

– Τι λύσσα την έπιασε! Τι λύσσα!

Και η κυρία Ριντ πρόσταξε:

– Πάρτε την στο κόκκινο δωμάτιο και κλειδώστε την εκεί μέσα.

Τέσσερα χέρια έπεσαν αμέσως πάνω μου και με ανέβασαν στο πάνω πάτωμα.

Το κόκκινο δωμάτιο

Αντιστεκόμουν σε όλο τον δρόμο, πράγμα που δεν το είχα ξανακάνει και που δυνάμωσε την κακιά γνώμη που είχαν η Μπέσι και η μισ Άμποτ για μένα.

– Κράτα τα χέρια της, μισ Άμποτ. Αυτή είναι σαν αγριόγατα!

– Ντροπή! Ντροπή! φώναζε η καμαριέρα. Τι φοριχτή διαγωγή, μισ Έιρ, να χτυπήσεις ένα νεαρό κύριο, τον γιο του προστάτη σου! Τον νεαρό κύριό σου!

– Κύριος; Πώς είναι κύριός μου; Είμαι υπηρέτρια;

– Όχι, είσαι λιγότερο από υπηρέτρια, γιατί δεν κάνεις τίποτε να βγάξεις το ψωμί σου. Εκεί, κάτσε κάτω και σκέψου καλά το ελεεινό φέρεσίμό σου.

Στο μεταξύ, με είχαν πάει στο δωμάτιο που είχε πει η κυρία Ριντ και μ' έσπρωξαν σε μια καρέκλα. Δοκίμασα να ξεπεταχτώ, σαν ελατήριο, μα τα δυο ζευγάρια χέρια τους μ' εμπόδισαν.

– Αν δεν καθίσεις ήσυχα θα σε δέσουμε χάμω στο πάτωμα, είπε η Μπέσι. Μισ Άμποτ, δάνεισέ μου τη ζώνη σου. Τη δική μου θα την σπάσει αμέσως.

– Μην το κάνεις αυτό, φώναξα. Δεν θα κουνηθώ.

– Στάσου ήσυχα, είπε η Μπέσι και όταν βεβαιώθηκε ότι ησύχασα κάπως, τράβηξε τα χέρια της από πάνω μου.

Και μετά, η Μπέσι και η μισ Άμποτ στάθηκαν με σταυρωμένα χέρια και κοίταζαν με σκοτεινό ύφος και με αμφιβολία το πρόσωπό μου.

– Ποτέ ως τώρα δεν το είχε κάνει αυτό, είπε τέλος η Μπέσι, γυρίζοντας στην καμαριέρα.

– Το είχε όμως πάντα μέσα της, απάντησε αυτή. Πολλές φορές είπα στην κυρία τη γνώμη μου γι' αυτό το κορίτσι και η κυρία συμφωνούσε μαζί μου. Είναι πονηρό πλάσμα.

Η Μπέσι δεν της μίλησε. Σε λίγο, όμως, είπε σε μένα:

– Έπρεπε να ξέρεις, μισ, πως είναι χρέος σου να νιώθεις ευγνωμοσύνη στην κυρία Ριντ. Αυτή σε συντηρεί. Αν αποφάσιζε να σε διώξει, ποιος θα φρόντιζε για σένα;

Δεν είχα τίποτα ν' απαντήσω σ' αυτά τα λόγια. Δεν ήταν καινούρια. Είχα ακούσει πολλές φορές κι άλλα τέτοια, που με ταπεινωναν και μ' έκαναν να πονώ, αλλά δεν τα καταλάβαινα καλά.

Και η μισ Άμποτ πρόσθεσε:

– Και δεν πρέπει να νομίζεις ότι είσαι ίση με τα δύο κορίτσια και τον μικρό κύριο Ριντ, επειδή η κυρία είναι καλή και σου επιτρέπει να μεγαλώνεις μαζί τους. Αυτοί θα έχουν αργότερα πολλά λεφτά, μα εσύ δεν θα έχεις τίποτα. Πρέπει, λοιπόν, να είσαι ταπεινή και να προσπαθείς να τους φαίνεσαι ευχάριστη.

– Ό,τι σου λέμε, σου το λέμε για το καλό σου, ξαναείπε η Μπέσι πιο μαλακά. Πρέπει να προσπαθήσεις να είσαι χρήσιμη κι ευγενικά, γιατί τότε μπορεί να μείνεις εδώ και να 'χεις ένα σπιτικό. Αν όμως θυμώνεις και μιλάς άσχημα, η κυρία θα σε διώξει. Είμαι σίγουρη.

– Κι έπειτα, είπε η μισ Άμποτ, ο Θεός θα σε τιωρήσει, μπορεί και να σ' αφήσει νεκρή μέσα στη μανία σου. Έλα, Μπέσι, ας την αφήσουμε. Πες την προσευχή σου, μισ Έιρ, γιατί αν δεν μετανιώσεις για τις κακές σου πράξεις, μπορεί να κατέβει από την καμινάδα κανένα στοιχειό και να σε πάρει μακριά!

Κι έφυγαν, αφού έκλεισαν την πόρτα και την κλείδωσαν πίσω τους.

Το κόκκινο δωμάτιο ήταν τετράγωνο, μ' έπιπλα από σκούρο ξύλο, μ' ένα βαρύ κόκκινο χαλί και κουρτίνες πάντα κλεισμένες. Ήταν κρύο, γιατί σπάνια άναβαν φωτιά στο τζάκι του, σιωπηλό, γιατί ήταν μακριά από το δωμάτιο των παιδιών κι από την κουζίνα, επίσημο, γιατί σπανίως έμπαιναν εκεί μέσα.

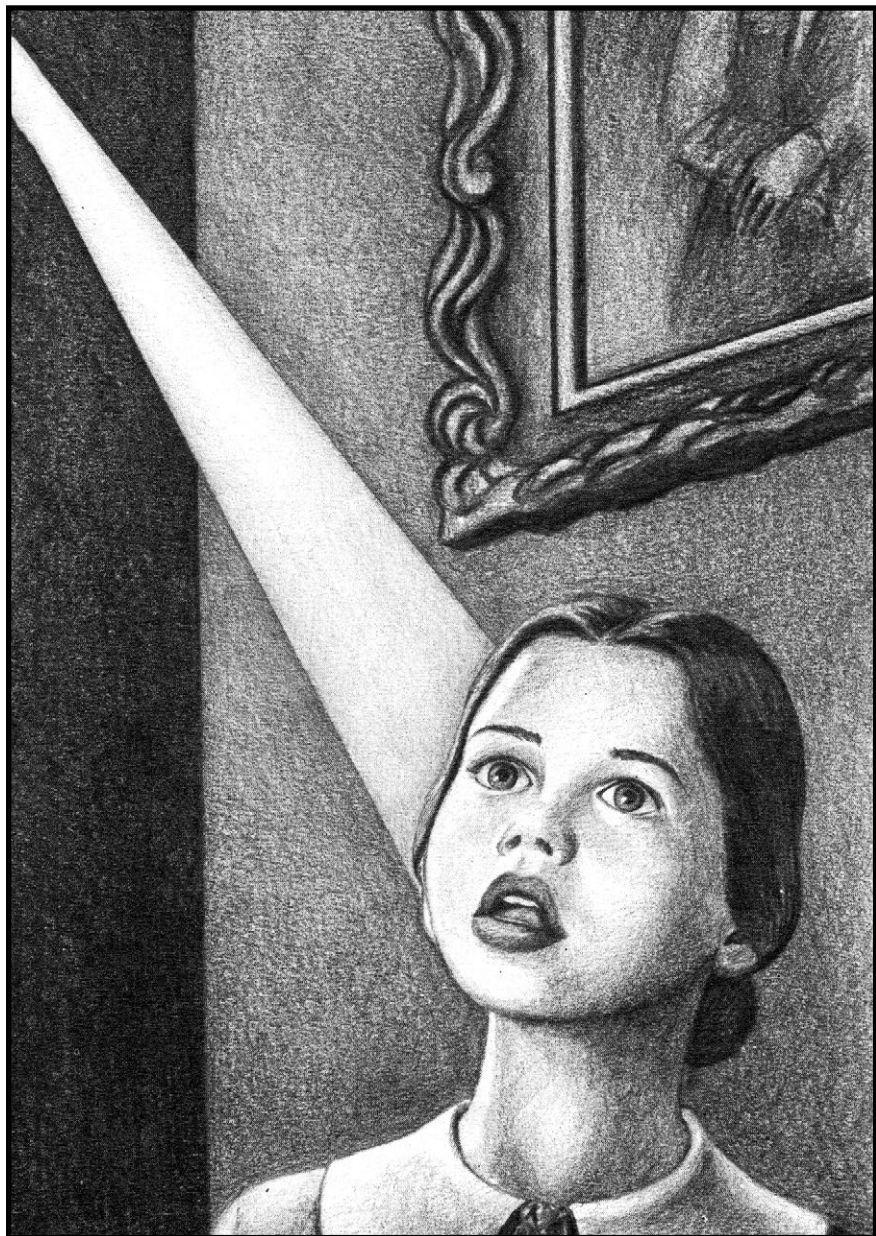
Σ' αυτό το δωμάτιο είχε πεθάνει ο κύριος Ριντ, πριν από εννέα χρόνια.

Δεν ήμουν εντελώς βέβαιη αν είχαν κλειδώσει την πόρτα, κι όταν τόλμησα να κουνηθώ, σηκώθηκα και πήγα να δω. Αλίμονο! Ήταν κλειστή. Καμιά φυλακή δεν ήταν ποτέ κλεισμένη πιο στέρεα.

Το κεφάλι μου με πονούσε ακόμα κι έτρεχε αίμα από την πληγή. Κανένας δεν είχε κατηγορήσει τον Τζον, που με χτύπησε χωρίς αιτία. «Τι άδικο! Τι άδικο!» συλλογίστηκα. Και βάλθηκα να κάνω σχέδια για να γλιτώσω, ή να φύγω κρυφά, ή να μη φάω ούτε να πω τίποτα και να πεθάνω.

Το φως της ημέρας άρχισε να φεύγει από το κόκκινο δωμάτιο. Ήταν περασμένες τέσσερις και το συννεφιασμένο απόγευμα ακολούθησε ένα σούρουπο σκοτεινό. Άκουγα τη βροχή να χτυπάει αδιάκοπα το παράθυρο της σκάλας και τον αέρα να σφυρίζει ανάμεσα στα δέντρα, πίσω από το σπίτι. Σιγά σιγά, πάγωσα σαν την πέτρα κι έχασα το θάρρος μου. Όλοι έλεγαν πως ήμουν κακιά – και μπορεί να ήμουν. Οι σκέψεις μου γύρισαν στον θείο μου. Δεν μπορούσα να τον θυμηθώ, αλλά ήξερα ότι ήταν αδελφός της μητέρας μου, ότι με είχε πάρει στο σπίτι του γιατί ήμουν παιδάκι ορφανό και ότι, πριν πεθάνει, είχε πάρει την υπόσχεση της κυρίας Ριντ πως θα με πρόσεχε σαν τα παιδιά της.

Μια παράξενη ιδέα ήρθε τότε στο μυαλό μου. Δεν είχα ποτέ αμφιβολία ότι αν ο κύριος Ριντ ζούσε ακόμα, θα μου φερνόταν με καλοσύνη, και τώρα, ενώ καθόμουν μέσα στο σκοτάδι που πύκνωνε σιγά σιγά, άρχισα να θυμάμαι ιστορίες για πεθαμένους ανθρώπους, που, ταραγμένοι μέσα στους τάφους τους, γιατί δεν σεβάστηκαν τις

τελευταίες θελήσεις τους, βρικολάκιαζαν. Ίσως η ψυχή του κυρίου Ριντ παρουσιαζόταν τώρα μπροστά μου.

Η σκέψη αυτή, αντί να με παρηγορήσει, με γέμισε τρόμο. Τη στιγμή εκείνη, μια αχτίδα από φως φάνηκε στον τοίχο. Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά. Το κεφάλι μου άρχισε να καίει. Ένας ήχος, που μου φάνηκε σαν φτερουγίσματα, γέμισε τ' αυτιά μου. Έτρεξα με απελπισία στην πόρτα και κουνούσα το πόμολο μ' όλη μου τη δύναμη. Βήματα βιαστικά ακούστηκαν έξω στον διάδρομο. Το κλειδί γύρισε στην πόρτα κι η Μπέσι με τη μισ Άμποτ μπήκαν μέσα.

– Μις Έιρ, είσαι άρρωστη; είπε η Μπέσι.

– Τι τρομερός θόρυβος! Με τράνταξε ολόκληρη! είπε η μισ Άμποτ.

– Βγάλτε με έξω από 'δώ! Αφήστε με να πάω στο δωμάτιο των παιδιών! φώναξα.

– Για ποιο λόγο; Χτύπησες; Είδες τίποτα μίπως; ρώτησε πάλι η Μπέσι.

– Ω, είδα ένα φως και νόμισα πως ερχόταν φάντασμα.

Είχα αρπάξει το χέρι της Μπέσι κι αυτή δεν το τράβηξε.

– Εξεπότηδες φώναξε, είπε η μισ Άμποτ ανδιασμένη. Και τι φωνή! Αν πονούσε, θα μπορούσε κανείς να της το συγχωρήσει, αλλά αυτή ήθελε μόνο να μας φέρει όλους εδώ. Τα ξέρω εγώ τα κόλπα της και τις πονηριές της.

– Τι είν' αυτά; ρώτησε απότομα μια άλλη φωνή κι η κυρία Ριντ φάνηκε στον διάδρομο. Άμποτ και Μπέσι, νομίζω πως έδωσα διαταγή να μείνει μόνη της η Τζέιν Έιρ μέσα στο κόκκινο δωμάτιο, ώσπου να έρθω εγώ η ίδια.

– Η μισ Τζέιν, κυρία, φώναζε τόσο δυνατά! απάντησε η Μπέσι.

– Αφήστε τη να φωνάζει, ήταν η μόνη απάντηση. Άφησε το χέρι της Μπέσι, μικρή! Δεν θα καταφέρεις να βγεις έξω από 'δώ μ' αυτά τα καμώματα. Σιχαίνομαι τις πονηριές και μάλιστα στα παιδιά, κι έχω καθήκον να σου δείξω ότι δεν πετυχαίνουν. Θα μείνεις εδώ μέσα

μια ώρα ακόμα και μονάχα αν γίνεις φρόνιμη και υπάκουη θα σε αφήσω να βγεις έξω.

– Ω, θεία, λυπήσου με! Συγχώρεσέ με! Δεν μπορώ να το βαστάξω αυτό. Τιμώρησέ με αλλιώςτικά!

– Σιωπή. Αυτός ο παράφορος τρόπος σου είναι πολύ αποκρουστικός.

Δεν με πίστεψε. Νόμιζε ότι υποκρινόμουν.

Η Μπέσι και η μισ Άμποτ είχαν φύγει. Η κυρία Ριντ ατάραχη από τις άγριες φωνές μου, μ' έσπρωξε απότομα μέσα στην κάμαρα και με κλείδωσε, χωρίς να πει άλλη λέξη.

Την άκουσα να φεύγει κι ύστερ' από λίγο, το κεφάλι μου άρχισε να γυρίζει κι έχασα τις αισθήσεις μου.

